

ТЕ, ЧОГО БОГ БАЖАЄ НАЙБІЛЬШЕ

ЗМІСТ

ВСТУП

- I. НАВМИСНИЙ НЕПОСЛУХ!
 - II. БОЖА ДОСАДА
 - III. ОБОЖНЕННЯ ДИЯВОЛА
 - IV. ВИКРИТТЯ І ЗАСУДЖЕННЯ
 - V. ВІДЧАЙДУШНИЙ ОБМАН
 - VI. ПАНІВНЕ БАЖАННЯ
 - VII. ЗГУБНЕ ВІДХИЛЕННЯ
 - VIII. СМЕРТЬ ПЕРЕМОЖЕНОГО
- ### ПІДСУМОК
- ### ПРАКТИЧНЕ ЗАВДАННЯ

ВСТУП

Я проситиму вас знайти у себе в Біблії Першу Книгу Самуїлову, розділ 15. Назва цієї лекції — «Те, чого Бог бажає найбільше». Я думаю, час від часу корисно поглянути на те, чого Бог від нас бажає, і порозважати над ним. Упевнений, що багато хто з вас пам'ятає, що для Бога є найдорогоціннішим. Але, можливо, у вашій команді є люди, які почали від цього відходити. У них почали з'являтися інші пріоритети. І це не щось погане, не щось світське, а просто першорядним у них стає те, що не є найціннішим. Проситиму вас конспектувати цю лекцію та по поверненні додому поділитися думками зі своєю командою.

У названому розділі йдеться про царя Саула. Тут цар Саул отримує від Бога вказівки щодо того, що він має зробити. У вірші 3 ми читаємо: *«Тепер іди, і поб'єш Амаліка, і вчиниш закляттям усе, що його, і не змилосердишся над ним. І позабиваєш усе, від чоловіка аж до жінки, від дитини й аж до немовляти, від вола й аж до штуки дрібної худобини, від верблюда й аж до осла»*. Це була дуже чітка вказівка. Винищити амалікітян!

I. НАВМИСНИЙ НЕПОСЛУХ!

Саул, провідник народу, отримав дуже чіткий наказ: «Винищити амалікітян!» Так, від часу, коли цей наказ було дано, до часу, коли він був виконаний, сталися дуже дивні події. Дуже дивні події. Нам варто розглянути, як саме вони розгорталися. Перше, на що варто звернути увагу, — наказ не допускав варіантів виконання. Але що відбувається? Що найперше звертає на себе увагу? Подивімося на вірш 9: «Та змилосердився Саул і народ над Аґаґом, і над найліпшим з його худоби дрібної й з худоби його великої та з товару вгодованого, і над вівцями, та над усім добром, і не хотіли зробити їх закляттям. А все маловарте й худе його зробили закляттям».

Ми бачимо навмисний непослух. Такий заголовок у цього розділу. Вони пошкодували все, що було чогось варте, а знищили те, що було непотрібне і слабке. Тут ми бачимо, що Бог дає людині чіткий наказ. Точно визначеному провідникові дається точно визначений наказ для виконання точно визначеного завдання — у точно визначений час та в точно визначеному місці потрібно виконати точно визначену справу. І найперше, що робить цей керівник, — він змінює отриману вказівку. Найперше, що робить цей чоловік, — це міняє Божий наказ. Він його підкоригує. Він його підлаштовує так, щоб зробити все так, як йому самому подобається.

Знаєте, ми теж так уміємо. У Біблії записано про організацію нових церков.

У Книзі Дій описано, як нові церкви організував Пилип, як нові церкви організували інші рядові християни. Але ми кажемо: «Ні, ми цього не можемо робити, нам потрібні для цього рукопокладені керівники», — і ми починаємо підкоригувати Боже повеління. Брати й сестри, ми маємо розповідати людям Євангелію так, як ще ніколи раніше не розповідали. Бог повелів вам бути свідком — найкращим свідком, яким ви можете бути. Не так, що ви казали: «Я робив, я робив...» А результати де? Чи дійсно ви дотримувалися Божого повеління? Чи дійсно ваше серце бажає того ж самого, що й Боже? Бог каже, що у світі немає нічого важливішого за душу людини. Що навзаєм дасть людина за душу свою?

Десятина з грошей — це те ж саме. Ви даєте десятину з грошей? Чи показуєте ви своїми грішми приклад того, як можна ділитися з Богом? Брати та сестри, іноді ми цього не робимо, а це прямий непослух! Чому так? Чому ми неслухняні? Чи тому, що не розуміємо, що від нас вимагається? Чи, можливо, тому, що ми не знаємо, чого саме Бог бажає? Чи тому, що нас не навчили виконувати це служіння? Хіба впродовж кількох останніх років нам не давали правильне спонукання? Ми виявляємо навмисний непослух — і от результат. Ми думаємо собі, що якимось чином знаємо краще за Бога. Ми краще знаємо, який план справляє краще для нашої країни, і байдуже, який план є в Бога. У цій лекції ми побачимо занепад неслухняного серця.

II. БОЖА ДОСАДА

Вірші 10–11: *«І було Господнє слово до Самуїла й казало: Жалкую, що Я настановив Саула за царя, бо він відвернувся від Мене, а слів Моїх не виконав»*. Тут на мить увага в цій оповіді відходить від Саула і зосереджується на Богові, Його почуттях, Його баченні.

Саул став для Бога досадою. Я не знаю, як ви збираєтеся прожити життя, але я можу сказати вам, як збираюся прожити життя я. Я хочу, щоб моє життя, щоб прозорість моїх учинків, щоб мій характер ніколи не ставали приводом Божого жалкування за те, що Він покликав мене до служіння та привів мене до спасіння. **Ось як я бажаю жити**. А про Саула не можна було цього сказати. Бог сказав: «Жалкую, що Я зробив його провідником народу. Мені прикро, що Я настановив його царем. Досадно, що Я дав йому цю керівну роль, і неприємно Мені, що я покликав його до цього особливого служіння». Ось що Бог сказав про царя Саула.

Подивімося на ще одне місце в Біблії та візьмімо з нього трішки для себе. 1 Івана 3:21–23: *«Улюблені, коли не винуватить нас серце, то маємо відвагу до Бога, і чого тільки попросимо, одержимо від Нього, бо виконуємо Його заповіді та чинимо любе для Нього. І оце Його заповідь, щоб ми вірували в Ім'я Сина Його Ісуса Христа, і щоб любили один одного, як Він нам заповідь дає!»*

Цікаво відзначити, що для наших молитов дається умова — від того, чи виконуємо ми Його волю, залежить відповідь на них. Від того, чи робимо ми те, чого Він від нас бажає. Брати та сестри! Непослух, чинення того, що нам самим до вподоби, **боляче ранить Боже серце!** У 1 Солунян сказано: «Духа не вгашайте». Непослух відсікає Духа Божого у нашому житті, він Його душить. Тільки тому, що ми згрішили, ми не втрачаємо спасіння. Наше спасіння не залежить від нашого гріха, але через гріх ми втрачаємо характер, через гріх ми втрачаємо продуктивність. Через гріх ми на якийсь час втрачаємо силу свого свідчення, втрачаємо корисність та здатність родити плід. Тут ми бачимо досаду з Божого боку. Проте це ще не кінець історії. На цьому неслухняне серце ще не закінчило свого занепаду.

III. БОЖНЕННЯ ДИЯВОЛА

У вірші 23 розділу 15 Біблія каже, що бунтарство — це те ж саме, що й гріх ворожбитства. Саме це й сталося з Саулом. Подивіться на вірш 12: *«А рано вранці Самуїл устав, і пішов назустріч Саулові. І Самуїлові донесли, говорячи: Саул прийшов до Кармелу, і ось ставить собі пам'ятника, а потому повернувся й пішов, і зійшов до Гілгалу»*. На найвищій горі в Ізраїлі Саул збудував ідола самому собі.

Саул не лише виявив непослух Господові, не лише досадив Богові, не лише керувався думкою, що знає краще за Бога, — він себе нині сам почав уважати Богом. Він переробив Божі заповіді. У Десяти заповідях чітко зазначено, що ніхто не має права робити будь-які зображення чи щось подібне, щоб ушанувати їх чи їм поклонятися. Він не послухав Бога. Він досадив Богові. Він сам себе видав за Бога, бо сказав: «Я робитиму те, що захочу». І тепер він почав удавати з себе Бога — він поставив пам'ятника на свою честь.

Це доволі точний образ сьогоднішнього покоління керівників церкви. Хтось приїхав із Заходу та привіз керівникові гроші. Хтось дав йому гарний титул керівника місії. Хтось придбав йому машину. Хтось купив

йому гарну будівлю, і люди тепер думають, що він дійсно щось зробив для Ісуса. А інші будуються. Чому? Православна церква стверджує, що храм — це свята будівля, святе місце. Ми теж віримо, що дім молитви — це святе місце. Проте у Біблії сказано, що Бог живе не у рукотворних храмах. Але такий керівник думає, що те, що говорить Бог, — це не важливо. Ми будуватимемо церкву, величезну й дуже гарну! Збудували — от тепер ми щось зробили для Ісуса!

А де новонавернені? Де реальні групи людей, які прийшли до віри, де реальні нові церкви, а не лише храми? І таких церковних керівників є чимало. Усі ми таких знаємо. О, брати й сестри, я благаю вас, очистьте свої серця! Віддайтеся справі благовістя! Допоможіть учасникам ваших груп організувати нові церкви. Подбайте про те, щоб благовістя та учнівство стали для вас першорядним ділом. Зробіть усе, щоб ніхто і ніколи з ваших груп не запитував: «А навіщо мені вивчати ці біблійні курси?» — а щоб кожен точно знав, навіщо він їх вивчає. Вивчає, щоб ділитися біблійними істинами з невіруючими та вести їх до спасіння. Так, ще й досі є такі керівники церков, які дбають лише про власний престиж, про власний імідж, — так, про те, щоб поставити ідолів самим собі. Брати, будьмо обережні, впокорімось та постійно перебуваймо у покорі перед нашим Христом Ісусом. Ми побачили, що обожнення диявола — це ще один крок у занепаді неслухняного серця.

IV. ВИКРИТТЯ І ЗАСУДЖЕННЯ

Коли гріх було виявлено, коли Саула було викрито, з'явився дух засудження. Подивімося на вірші 13–16. *«І прийшов Самуїл до Саула, а Саул сказав йому: Благословенний ти в Господа! Я виконав слово Господнє. А Самуїл сказав: А що це за мекання цієї отари в ушах моїх, та рик великої худоби, що я чую? І сказав Саул: Від Амаликитянина привели їх, бо народ змилосердився над найліпшим із худоби дрібної та з худоби великої, щоб зарізати в жертву для Господа, Бога твого, а позостале вчинили закляттям».* А далі ми бачимо дуже цікаве слово. «Покинь!» — сказав Самуїл. По-єврейськи він ужив тут слово, яке буквально значить: **«Стули пельку!»** Коли прийшов Самуїл, Саул його дуже гарно привітав, загорнувшись у прекрасну брехню. «Я виконав слово Господнє!» Його ж ніхто про це не питає, про це не обов'язково було говорити. Він хотів виставити себе у вигідному світлі. Але щойно він це сказав, Самуїл одразу ж його засудив. Саула було викрито і засуджено. Самуїл питає в нього: «А я чомусь чую овець і корів... **Ти перед Богом чесний**, Сауле? Правда? Правда? А що то в тебе за худоба? І хто знає, може там не лише худоба, може там ще щось?» І тут ми помічаємо, що саме Саул собі думав. Він думав: «Можна грішити досхочу, потім лиш треба добре приховати». Вони зберегли все цінне для себе, але тут прийшов Самуїл. Що ж тепер робити? А, точно, — ми їх хочемо принести Богові у жертву. У нього з'явилася дуже хитра ідея. Але чи хотів він цього насправді? Чи планував він так вчинити від самого початку? Ви знаєте, що сказано в Біблії. Біблія каже, що гріхи обов'язково наздоженуть грішника. Гріх вийде на поверхню. У Саула так і сталося. Він прикрив його гарними релігійними словами. Коли гріх приховано, тоді неодмінно відбувається ще один крок до занепаду неслухняного серця. Непокірне серце сходить ще на крок нижче. Гріх Саула був виявлений, а Саулу висунуто звинувачення.

V. ВІДЧАЙДУШНИЙ ОБМАН

Коли Саула було викрито, з'являється **відчайдушний обман**. Саул сказав у вірші 15: «Ми маємо принести жертву Богові». Раптом виявляється, що найкраще вони зберегли для Бога. Людоньки, ви бачите, що коїться? Ви колись щось подібне чули?

Останніми роками мені доводилося чути кілька цікавих виправдань, чому люди не благовістять. Просто неможливо! «Та ми знаємо Біблію! Ми вже закінчили курс про євангелізм та учнівство. Ми хочемо євангелізувати та організувати нові церкви! Але зараз усі на городах, і тут нічого не вдієш». А потім прийшло літо, всі зайняті багатьма різними справами, а потім зіпсувалася погода, і взагалі, влітку нічого не вдієш. А далі, як відомо, нічого не вдієш і восени, оскільки восени починаються заняття з вивчення Біблії. А потім зима, і я чую: «Аврааме! На велосипеді взимку!? Це ж неможливо! Ви жартуєте!» Але ж казали: «Ми робимо те, що сказано в Біблії!»

Як швидко приймається рішення — це ж жертва Богові. Він змінив свій гріх, вирішивши перетворити його на жертвоприношення. Я собі так чудово придумав, але мене викрили! Та нічого, я принесу жертву Богові, і все буде гаразд! Ви бачите, що обман так і не припинився? Покаяння немає. Він продовжує обманювати навіть після викриття. І яка відповідь на це у вірші 16? «Покинь!»

Досить брехати! Стули пельку! Самуїл сказав у віршах 16–19: «Я розповім тобі, що Господь говорив мені цієї ночі». «*І сказав Самуїл: Хоч ти малий був в очах своїх, чи ж ти не голова Ізраїлевих племен? Чи ж не помазав тебе Господь на царя над Ізраїлем? І послав тебе Господь дорогою, і сказав: Іди, і вчиниш закляттям нечестивих амаликитян, і будеш воювати з ними, аж поки ти не вигубиш їх. І чому ти не послухався Господнього голосу, але кинувся на здобич, і зробив оце зло в Господніх очах?*»

Далі ми бачимо ще три кроки, які робить неслухняне серце на шляху до занепаду. Ми бачимо, як Саул придумує три виправдання. Зауважте, це вірш 20, пильно придивіться, що діється: «*І сказав Саул до Самуїла: Та я послухався Господнього голосу, і пішов дорогою, якою послав був мене Господь, і привів я Агаїа, царя амаликського, а Амалика зробив закляттям*». Це ж суперечність! Неможливо повністю знищити амаликитян і водночас привести з собою їхнього царя. Неможливо щось знищити, а потім привести це з собою. А що ж каже Саул? Саул релігійними словами виправдовує свій обман. Подивіться, що він каже у вірші 21: «*Народ узяв зо здобичі худобу дрібну та худобу велику, як початок закляття, щоб приносити в жертву Господеві, Богові твоєму*». Він, щоб виправдати свій обман, бреше й удруге.

Його приклад нагадує мені інших людей з Біблії. У Новому Заповіті бачимо людей, які щойно довідалися про десятину. Вони продали маєток і почали рахувати: «Ого! Десять відсотків? Це дуже багато! Може, стільки й не треба. Ми заберемо трохи грошей і скажемо: „Ось!“» Так учинили Ананій та Сапфіра. Петро в них запитав: «Це всі гроші, які ви мали дати?» І що вони відповіли? «Ой, ні, вибачте?» Ні, вони збрехали, щоб приховати вкоєне. Вони збрехали та потайки залишили собі частину грошей. Петро їм: «Ну так, звісно!» І Бог уразив їх смертю. Через це у церкві почалося відродження. Остаточний результат, напевно, був добрим.

Подумайте про людей, яких ви навчаєте. Як учасники ваших груп своїм життям служать Ісусові? Чи дають вони десятину з грошей? **Чи дають вони десятину свого часу?** Чи бажають вони займатися духовною працею? Не так давно я знову чув про одного студента, який навчається на стаціонарі у біблійному коледжі. Він отримує непогану підтримку, поки вчиться, але керівник його церкви каже: «Цей чоловік ніколи нічого не робить для Ісуса в нашій церкві». Можливо, ваш обласний пресвітер таке саме може сказати про людей з ваших груп? Як ви відреагуєте? «А я в їхній церкві курс не проводив. Це брат Славик там навчав, і я не знаю, що він там робив. А я коли роблю, то роблю добре». Ви придумуєте гарні релігійні слова. «А знаєте... Цей брат ось це... а той брат ось те...»

І знаєте, що мені цікаво? Мені цікаво, як Саул міг з цим жити. Вас таке колись цікавило? А чи є підстави таке запитувати про вас? Це для нас наука, щоб ми розуміли, які є кроки до занепаду неслухняного серця. Ми розглянемо ще один крок, ще глибше падіння на цьому шляху гріха. І це падіння, яке сталося з духовним провідником, з людиною, покликаною Богом до виконання Божої справи, до керування Його народом.

VI. ПАНІВНЕ БАЖАННЯ

Ми зараз подивимося на те, чого Бог насправді бажає. Облишмо знову Саула на мить і погляньмо на Боже бажання. Вірші 22–23: «*Чи жадання Господа цілопалень та жертов таке, як послух Господньому голосу?*» Брати, це слово Господнє. Ісус сказав: «Я — це Слово», і тут, у Біблії, ми маємо усе, що для нас потрібно. І вам таки варто робити те, що в ній сказано, — незалежно від того, рукопокладені ви чи ні, маєте час чи не маєте, є для цього можливості чи немає. Сказано: «вчасно-невчасно». Зручно вам чи не зручно, — послух завжди ліпший від жертви.

Вірш 23: «*Бо непокірливість — як гріх ворожбитства, а свавільство — як провина та служба бовванам*». Тут ми бачимо, що невиконання сказаного в Біблії — це те ж саме, що й поклоніння ідолові. **Бог радіє послуху!** Саул припустився помилки, вважаючи, що за всі його гріхи досить буде лише принести жертву. Серед вас є ті, хто припускається помилки через надмірну завзятість чи надлишкову зайнятість. Ви кажете: «Я ж весь час зайнятий». А чи були у вас ті пріоритети, про які йдеться в Біблії? Чи передали ви бачення своїй церкві та учасникам ваших груп? Самуїл тут викладає принцип, відповідно до якого послух значно, значно ліпший від жертви.

Я молюсь про те, щоб ви стали слухняними людьми, людьми, які будуть виявляти дуже серйозне ставлення до повелінь Ісуса Христа. Серед людей, яких ви навчаєте, є чимало тих, які ще ніколи не долучалися до служіння, до духовної праці. Вони ще не навчилися вилити своє життя в інших людей. Вони ще не дізналися, як стати функціональною частиною у духовному тілі Ісуса Христа. У Божому Царстві немає маленьких людей. Важливий кожен. Для Бога кожен має значення. До послуху Бог покликав кожного. У вас зараз багато людей вивчають курс «Основи християнського життя». Благаю вас, **дайте їм відчуту радість від організації нової церкви**. Подбайте про те, щоб у них була можливість схилити коліна з невірними і помолитися молитвою покаяння. У Бога є два панівні бажання: найперше, щоб усі люди

прийшли до покаяння і щоб ніхто не згинув, а потім щоб християни — всі християни — слухалися Його та служили Йому.

Подивімося на перший розділ Ісаї. Ісаї 1 — це дуже цікаве місце. Вірш 11 — тут знову йдеться про те, що послух кращий за жертву. Подивімося, що тут. Вірші 11–17: *«Нащо Мені многота ваших жертв? говорить Господь. Наситився Я цілопаленнями баранів і жиром ситих телят, а крові биків та овець і козлів не жадаю! Як приходите ви, щоб явитися перед обличчям Моїм, хто жадає того з руки вашої, щоб топтали подвір'я Мої? Не приносьте ви більше марнотного дару, ваше кадило огида для Мене воно; новомісяччя та ті суботи і скликання зборів, не можу знести Я марноти цієї!... Новомісяччя ваші й усі ваші свята ненавидить душа Моя їх: вони стали Мені тягарем, Я змучений зносити їх... Коли ж руки свої простягаєте, Я мружу від вас Свої очі! Навіть коли ви молитву примножуєте, Я не слухаю вас, ваші руки наповнені кров'ю... Умийтесь, очистьте себе! Відкиньте зло ваших учинків із-перед очей Моїх, перестаньте чинити лихе! Навчіться чинити добро, правосуддя жадайте, карайте грабіжника, дайте суд сироті, за вдову заступайтесь!»* **Бог вимагає послуху**, а не жертви.

У Писанні понад 20 разів згадується про те, що слухняність є кращою за жертвоприношення. Брати й сестри, невже **важливою є зайнятість для Бога**? Важливо робити те, чого Він бажає. Він бажає підготовки лідерів на основі церков. Він бажає, щоб були церковні керівники, які знають, як приводити людей до спасіння і як організовувати нові церкви. Бог каже: «Мене нудить від ваших жертв, якими ви замінили послух». Чим викликані ці приношення, ці жертви? Вони викликані життям сорому, життям непокори.

А вам краще навчати, краще проповідувати, краще ще щось робити, аби лише не благовістити. «Візьміть себе в руки та коріться Мені», — каже Бог. Подивімося на книгу ще одного пророка, якого звали Михей. Михея 6:6–8: *«З чим піду перед Господа, схилюсь перед Богом Високости? Чи піду перед Нього з цілопаленнями, з річними телятами? Чи Господь уподобає тисячі баранів, десятитисячки потоків оливи? Чи дам за свій гріх свого первенця, плід утроби моєї за гріх моєї душі? Було тобі виявлено, о людино, що добре, і чого пожадає від тебе Господь, нічого, а тільки чинити правосуддя, і милосердя любити, і з твоїм Богом ходити сумирно».*

Бог бажає, щоб ми Його слухалися і не критикували невіруючих, а виявляли до них милосердя та смиренно йшли разом з ними до Бога в покаянні. Це саме Він казав **Авакуму**. Це саме Він казав **Амосу**. Це саме Він сказав **Єремії**, це саме Він сказав **Єзекїлю**. Послух — це панівне Боже бажання. Послух! Що Він сказав Якову в Новому Заповіті? «Будьте ж виконавцями слова, а не слухачами самими». Що про це говорить Ісус? Він каже: *«Не кожен, хто каже до Мене: Господи, Господи! увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі».*

Ми слухаємося Христа не для того, щоб щось заслужити. Наш послух Ісусові Христу впливає з нашої прив'язаності та **гарячої любові** до Нього. Ісус сказав: *«Якщо Ви Мене любите, Мої заповіді зберігайте!»* Послух ліпший від жертви. Ми зазирали до Божого серця і побачили, чого Він дійсно бажає. Він не хоче, щоби будь-хто загинув. А зараз ми подивимося на пункт 7. Ми знову повернемося до царя Саула.

VII. ЗГУБНЕ ВІДХИЛЕННЯ

Подивіться на вірш 24: *«І сказав Саул до Самуїла: Прогрішився я, бо переступив накази Господні та слова твої, бо я боявся народу, та послухався його голосу. А тепер прости ж мій гріх, і вернися зо мною, і я поклонюсь Господеві».* Я хотів би дати вам один дуже важливий принцип лідерства. Усі ви лідери. Тут ми бачимо помилку, якої припускається Саул, і вона має стати для нас доброю наукою на початку нового року. Найважливіша ознака лідерства — це здатність не піддаватися тиску культури. Повторімо.

Найважливіша ознака лідерства — це здатність не піддаватися тиску культури.

Якщо ви знаєте, що сказано в Біблії, і якщо ви маєте Божий мир щодо того, що справа, яку ви робите, є правильною, то до неї слід вести і церковну команду, і учасників ваших груп. І завжди знайдеться той, хто казатиме: «Ми ж цього ніколи раніше не робили. Що про це скажуть в канцелярії? А ви запитували в обласного єпископа? Ви ж ще не рукопокладені! У вас же немає грошей!» Тут є ті, у кого купа грошей? Питаю, бо мені теж треба. © У нашій баптистській культурі є чимало причин, які переконують нас, що ми не можемо організувати нові церкви.

Але лідер — це той, хто не піддається. Він ретельно перевіряє, що є найкращим для людей, і робить саме це. А це не легко. Часто ви лишатиметеся самі. Це значить, що буде немало таких ночей, коли ви будете молитися про різні моменти, аж допоки вони не здійсняться. Це значить, що вам доведеться деяким людям казати «ні». Іноді у вас буде єдине бажання — опустити руки, відмовитися від усього і просто впасти. Іноді у мене виникають такі самі думки та почуття, тому що я втопився від боротьби. Просто втопився.

Іноді я просто відчуваю втому від того, що мене називають старомодним, сухим, згорбленим стариганом. Іноді мені хочеться просто опустити руки, бо мені обридло чути, що я харизматик. Я не хочу цього чути, мені це образливо. Цих образ, інсинуацій, прихованих нападок та звинувачень щодо характеру можна почути дуже багато. Упродовж чотирьох років люди розказували мені, яка я чудова людина. А тепер вони кажуть, що я поганий, що я сюди тягну всякі американські звичаї. Що я руйную життя тутешніх хлопців і дівчат. Я втомився, що мене називають упертим та авторитарним. Але лідер не піддається на тиск культури. І тут я кажу про вашу церковну культуру. Про культуру вашої баптистської церкви.

У вірші 24 сказано: «Бо я боявся народу, та послухався його голосу». Створюється враження, що він кається. Саул каже: *«Прогрішився я, бо переступив накази Господні та слова твої»*. Зовні виглядає, що він кається. Але я не думаю, що це так. Прошу вас разом зі мною зазирнути трохи далі. Якщо подивитися трохи глибше, то з'являється думка, що насправді він не покався. Я не інспектор з покаяння. Я не інспектор з достойних плодів. Ви можете зі мною і не погоджуватися — нічого страшного. Але я не думаю, що цар Саул тут щирий. Схоже, йому таки було дещо соромно, але тут можна побачити й фальш, намагання щось приховати.

Мені видається, що Саул жалкував не про вчинене, а про те, що його зловили. А це величезна різниця. Подивімося на вірші 26–30. Цар просить, щоб Самуїл повернувся з ним, але Самуїл йому відповідає: *«Не вернися з тобою, бо ти погордив Господнім словом, а Господь погордив тобою, щоб не був ти царем над Ізраїлем»*. Далі у вірші 30 ми читаємо: *«А Саул сказав: Прогрішився я! Але вшануй й мене перед старшими мого народу та перед Ізраїлем, і вернися зо мною, а я поклонюся Господеві, Богові твоєму»*.

Подивіться, що відбувається, пильно приглядіться. Самуїл не хоче повертатися з царем Саулом, але Саул каже йому: «Вшануй мене, будь ласка, перед народом. Вшануй мене перед колегами». Ось чому його покаяння від самого початку не було щирим. Він каже: «Дай мені зберегти обличчя. Не осором мене перед народом. Я ж цар, не принизь мене, будь ласка. Я не хочу червоніти... Я відмовлюсь від керівництва, гаразд? Але не треба виносити цього на люди, нехай ніхто не дізнається. Мені не хотілося б, щоб про мене думали гірше, ніж раніше. Владнаймо все тихо — так буде ліпше для всіх. Тобі добре, мені добре, війську добре». Людоньки, справжнє покаяння зовсім не таке. У справжньому, щирому покаянні людина каже: «Я жалкую. Я помилився. Якщо треба, я готовий визнати це перед ким завгодно». Оце щире покаяння! А коли дивлюсь на Саула, я цього не бачу.

VIII. СМЕРТЬ ПЕРЕМОЖЕНОГО

Розглядаючи останній (восьмий) пункт, який називається «Смерть переможеного», ми подивимося на інший уривок — 2 Самуїлова 1. Там описується смерть Саула. Я знаю, що смерть царя Саула описується двічі. У розділі 31 Першої Самуїлової Книги описується його самогубство. Саул дійсно наклав на себе руки. Але в цьому уривку у вірші 8 ми бачимо цю подію з іншого боку. Почнімо з вірша 7. Саула поранено, він лежить на землі. *«І він обернувся до мене, і побачив мене, та й покликав мене. А я відповів: Ось я! І сказав він до мене: Хто ти? А я відказав йому: Я амаликитянин. І сказав він до мене: Стань надо мною, та й убий мене, бо схопив мене корч, а вся душа ще в мені!...»*

Тут ми чуємо, як про цю подію розповідає амаликитянин, який утік з поля битви. Саул спробував убити себе, але безуспішно. Він ще не помер — тут ми бачимо переможеного Саула при смерті. Саул помер переможеним, неслухняним Богові чоловіком, який був для Бога досадою. І тепер, у смертну хвилину, той, кого Бог сказав йому знищити, стоїть і має знищити його самого. Ви розумієте? Ось бачимо чоловіка при смерті, який не послухався Бога та досадив Йому. І те, що не було свого часу знищене, зараз стоїть над ним і має знищити його самого.

Це принцип. Це біблійний принцип. Або ви викоринюєте зі свого життя те, що Бог сказав викоринити, і винищуєте те, що Бог сказав винищити, або наприкінці вашого життя те, що мусило бути знищеним за Божим велінням, зустріне вас віч-на-віч і знищить вас. Гріх — він такий. Саул помер переможеною людиною. Чому? Тому що він не послухався Бога, і те, що мусило бути знищеним за Божим словом, зараз стояло над ним в останню хвилину його життя.

Подивімося на Євреїв 12:1–2: *«Тож і ми, мавши навколо себе велику таку хмару свідків, скиньмо всякий тягар та гріх, що обплутує нас, та й біжимо з терпеливістю до боротьби, яка перед нами, дивлячись на Ісуса, на Начальника й Виконавця віри, що замість радості, яка була перед Ним, перетерпів хреста, не звертавши уваги на сором, і сів по правиці престолу Божого»*.

ПІДСУМОК

Брати й сестри, на початку цього року є дві речі, які ми маємо зробити. Я попрошу вашого лідера за хвилину вийти наперед і помолитися за нас. Є дві речі, дві справи, про які вам треба подумати.

А. Відкиньмо усе, об що ми спотикаємося, на чому зашпортуємося, а особливо осудливий гріх, який так скоро нас облутує. У кожної людини є гріх, який її облутує. Гріх, який уже ціле життя йде за вами. Брати й сестри, я прошу вас безжалісно його вирвати. Вирвати з корінням. Повністю його знищити. Нехай ніщо не відволікає нас від приведення душ до Ісуса Христа.

Б. Біжімо до боротьби, дивлячись на Ісуса, Начальника й Виконавця віри.

Дві справи: позбутися гріха, який вас тримає; і почати бігти. Віддайте своє життя на завоювання душ. Я хочу поставити вам запитання, і коли ваш лідер буде молитися, ми запрошуємо вас вийти наперед та схилити коліна або зробіть це вдома. Якщо ви хочете, щоб організація нових церков, приведення душ до Ісуса Христа та допомога у цьому учасникам ваших груп стала для вас новим пріоритетом у житті, то ми запрошуємо вас вийти наперед і схилити коліна. Сьогодні гарний, сонячний, чудовий день. Вже майже вечір, ми позираємо на схід і бачимо, що там сутеніє. Якщо уважно прислухаєтеся, то, можливо, почуєте звук сурм. Подумки я бачу блискавки у небі. А що, як зараз сюди прийде Ісус? Чи зможете ви підійти до Нього у тому стані, в якому ви зараз є? Чи зможете приєднатися до Нього, бо вас не тримає жоден гріх? **Ісусе, я маю правильні пріоритети.** Піднімімося і молимося, і якщо серед нас є той, хто хоче покаятися, то, будь ласка, виходьте наперед. Якщо ви хочете взяти на себе нове зобов'язання, якщо ви вирішили встановити для себе новий пріоритет, то просто виходьте наперед, ми схилимо коліна і будемо разом молитися.

Благословень вам, любі друзі!

Ми раді запропонувати вам відео-, аудіо- та друковані матеріали, які були створені служінням **Нове життя церквам**. Вам надається право після завершення практичного завдання використовувати цю лекцію в роботі з іншими людьми.

Практичне завдання

- На місці пропуску напишіть одну річ, в якій Ви виявили непослух Богу

- Тепер складіть домовленість з Богом про Ваші наміри слухатися Його в цьому питанні. Запишіть певні кроки того, як Ви плануєте це робити.

Коли Ви проявите послух в цій сфері, відмітьте це. Будьте готові поділитися своїм досвідом на наступній конференції.